

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti

Razlike su mostovi

Dugo sam mislio da zajedništvo znači biti isti – da navijamo za isti klub, govorimo istim jezikom i stojimo na istoj strani. Danas, sa dvanaest godina, shvatam da pravo zajedništvo počinje tek kada prihvatimo da smo različiti, a ipak spremni da budemo jedni uz druge.

Sportista sam i vaterpolo treniram već četiri godine. Upravo kroz sport sam najbolje naučio šta zajedništvo u različitosti zaista znači. U ekipi niko nije isti. Razlikujemo se po snazi, brzini, karakteru i ulozi koju imamo u timu. Da bismo bili pravi tim, moramo da prihvatimo te razlike i naučimo da se oslanjamo jedni na druge. Tada različitosti postaju naša snaga.

Na jednom turniru upoznao sam dječaka iz druge države, koji je igrao za rivalski klub. Prvo sam bio gost u njegovoj porodici. U početku sam bio pomalo uzdržan – nisam znao šta da očekujem i da li ću se osjećati prijatno u domu ljudi koje sam tek upoznao. Međutim, veoma brzo sam osjetio da sam iskreno dobrodošao. Trudili su se da mi ugode i da se osjećam sigurno, kao dio njihovog svakodnevnog života. Tada sam prvi put jasno osjetio da različitost ne mora da razdvaja ljude – ona može da približi i stvori osjećaj pripadnosti.

Na jednom od narednih turnira, moji roditelji nisu mogli da budu uz mene. Tada su me sa tribina bodrili roditelji tog dječaka, iako sam bio rival njihovom sinu. Ta podrška mi je mnogo značila. Tokom narednog ljeta, taj dečak je bio moj gost. Pored vaterpola, povezala nas je i zajednička ljubav prema pecanju. Proveli smo mnogo vremena na moru, daleko od svakodnevnog gužve i žamora. Vodio sam ga u male uvale i na stijene gdje se najbolje peca, pokazujući mu sitne tajne morskog pecanja – kako da osluškuje prirodu i dočeka pravi trenutak. U toj tišini, naše prijateljstvo je postajalo sve jače.

Putujući na turnire po različitim zemljama, shvatio sam da ljudi mogu da govore različitim jezicima i da imaju drugačije navike, ali da su trema, uzbuđenje i radost pred utakmicu svuda isti. Sport je postao naš jezik – jezik koji svi razumijemo.

Kada razmišljam o svemu tome, najviše me je dotaklo to što sam mogao da budem svoj i da me prihvate onakvog kakav sam. Shvatio sam da zajedništvo ne znači da moramo da budemo isti, već da u različitosti možemo da se prepoznamo i razumijemo. Razlike nisu zidovi, već mostovi koji nas povezuju i mogu da obogate naš svijet. Upravo zahvaljujući svemu što sam doživio kroz sport, naučio sam da se pred različitošću ne treba povlačiti, već joj prići otvoreno – ona nas može oplemeniti, proširiti vidike i otvoriti srce za nove ljude i iskustva.

Prof. Aleksandra Sindik Milićević

Martin Janković VII₁

OŠ “Narodni heroj Savo Ilić”

Dobrota - Kotor